

Arrest

nr. 238 384 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 november 2015 België binnenkwam, diende op 10 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 13 oktober 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 9 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 september 2018 België opnieuw is binnengekomen, diende op 5 oktober 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 3 april 2018 in Frankrijk (Eurodac). Op 9 januari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

1.4. Op 12 februari 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 juli 2019 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk.

1.5. Op 12 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/02/2019
Overdracht CGVS: 20/06/2019*

U werd op 19 september 2019 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord van 14u00 tot 16u19 in het bijzijn van een tolk die de taal Pashtou machtig is. U werd het volledige gehoor bijgestaan door meester Guy Mandaka Ngumbu in loco van uw advocaat, meester Ahmed Sakhi Mir-Baz.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit Mohammad Kalay, district Hissarak, provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen zijn, alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. Uw broer zou na het overlijden van uw vader aan de slag zijn gegaan bij de lokale politie in uw district. Hij kwam geregeld naar huis, tot hij op een dag gecontacteerd werd door het districtshuis met de waarschuwing dat hij gezocht werd door de taliban. Zij wensten hem te rekruteren en zouden naar uw huis komen. Uw broer belde u op om u te waarschuwen, maar al snel merkte u de taliban op. U probeerde nog te vluchten, maar werd geraakt door een kogel in het hoofd. Omdat de taliban dacht dat u overleden was trok men zich terug. U zou nadien nog één maand in het ziekenhuis in Jalalabad hebben verbleven om te herstellen van uw verwondingen. U keerde terug naar huis, maar in de periode nadien zou uw broer bij een bomaanslag om het leven zijn gekomen. Uw moeder wou niet nog een zoon verliezen en regelde met uw oom uw vertrek uit Afghanistan. U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een tazkara (identiteitsbewijs), de enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd en medische verslagen.

Op 22 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde (recente) herkomst uit het district Hissarak, noch aan de problemen die u daar verklaart te hebben gehad. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 13 oktober 2017 een tweede verzoek in. U verwees daarbij naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek aanhaalde en herhaalde dat u afkomstig bent uit Hissarak. U hoorde van uw familie dat uw burens werden gedood door de Taliban en vertelde nog dat uw burens lid waren van de zgn. 'arbaki'. Ter staving van uw verklaringen legde u documenten neer die uw herkomst dienden te bewijzen. Het ging om een brief van het districtshuis van Hissarak, een brief van de dorpschep van uw geboortedorp, een kopie van de tazkara van uw vader, een document van het provinciaal ziekenhuis en een brief van iemand bij wie u hier in België introk. Het CGVS verklaarde uw volgend verzoek op 9 februari 2018 onontvankelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U verliet België en ging naar Frankrijk waar u ongeveer zes maanden verbleven heeft. In het kader van de Dublinprocedure werd u naar België teruggeleid. Op 8 oktober 2018 heeft u hier uw derde verzoek om internationale bescherming ingediend. U zegt dat de situatie in Afghanistan zeer slecht is en dat uw vrees voor de taliban actueel blijft. U herhaalt dat zij eerder uw broer al hebben vermoord en dat u, mocht u naar Afghanistan terugkeren, hun volgende slachtoffer dreigt te worden. Uw moeder en uw oom hebben u telefonisch bevestigd dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn. U legt geen bijkomende documenten neer.

Op 10 januari 2019 werd uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

U bouwde immers slechts verder op een relaas en herkomst die bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds meermaals ongeloofwaardig werden bevonden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 12 februari 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u geboren bent in Pakistan en hier tot januari 2015 verbleef in het Haripur vluchtelingenkamp. U keerde vervolgens met uw vader en broers terug naar Afghanistan waar u tot de achtste of negende maand van 2015 verbleef in Mohammad Kalay, district Hissarak, provincie Nangarhar. De problemen die u uiteenzette in uw eerdere verzoek om internationale bescherming zouden allemaal waar zijn en plaats hebben gevonden in de periode van zeven of acht maanden die u in Hissarak doorbracht. Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw Afghan Citizen Proof of Registration kaart (PoR-kaart), vier foto's van in het Haripur vluchtelingenkamp te Pakistan, twee enveloppes en een brief van uw advocaat. U legde eveneens twee medische attesten neer. Op 19 juli 2019 werd uw vierde verzoek om internationale bescherming ontvankelijk beschouwd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze bijzonder gedateerd zijn. Het attest van Fedasil betreft immers allemaal gegevens van 2016. Voort beschrijft uw psychiater in zijn attest van 25 september 2019 over de consultaties die jullie hadden in 2016. De therapie die u kort gevolgd heeft drie jaar geleden kan evenwel geen voldoende bewijs vormen van uw huidige mentale gezondheid. De stukken zijn dan ook niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Hoe dan ook werd uw vraag om een duidelijke uitleg en u tijd te geven wanneer u blokkeerde gerespecteerd (CGVS p.3). U gaf tevens aan de nodige medicatie te hebben genomen voor het interview (CGVS p.3). U werd ook meermaals uitgelegd dat u altijd een pauze kon krijgen wanneer u die wou en u maakte hier ook gebruik van (CGVS p.3, 8, 11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98).

Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerder verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Hissarak van de provincie Nagarhar van Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat uw vorige verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk geweigerd werden om dat er geen geloof gehecht werd aan uw recente herkomst uit Hissarak district van de provincie Nangarhar van Afghanistan. U tekende hierbij nooit beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waardoor besloten kan worden dat de eerdere appreciatie van het CGVS vast staat. Dat u heden verklaart geboren te zijn in Pakistan en slechts zeven of acht maanden in Hissarak woonde zou mogelijks een reden kunnen vormen waarom uw verklaringen betreffende uw verblijf in Hissarak niet konden overtuigen. Toch kon het CGVS vaststellen dat het merendeel van de argumenten die gebruikt werden om uw recente herkomst uit Hissarak te betwijfelen ook stand houden bij uw gewijzigde verklaringen. Bij de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd immers vastgesteld dat u geen enkel geloofwaardig stuk neerlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen zoals schooldocumenten, foto's van uw regio. Tot op heden bent u er nog steeds niet in geslaagd uw verblijf in Hissarak district met enig geloofwaardig document te staven. U slaagde er nochtans wel in uw verblijf in het vluchtelingenkamp Haripur in Pakistan te staven met de nodige foto's. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk uitgelegd dat u ook wat betreft uw verblijf in Hissarak dergelijke bewijsstukken dient voor te leggen en u gaf aan die documenten voor 3 oktober 2019 aan het CGVS te bezorgen (CGVS p.7-8). Even later in het interview gaf u echter plots aan dergelijke documenten niet te kunnen voorleggen aangezien die allemaal verbrand werden (CGVS p.9).

Aangezien u eerder in het interview beweerde wel over dergelijke documenten te beschikken is uw plotse bewering dat al deze documenten verbrand werden dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Het CGVS heeft na uw persoonlijk onderhoud geen nieuwe documenten ontvangen die uw herkomst uit Hissarak alsnog kunnen staven. Voorts werd uw recente herkomst uit Hissarak district in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming tevens ongeloofwaardig geacht omdat uw geografische kennis hieromtrent bijzonder gering was. U kon toen namelijk niet zeggen in welk dorp het districtshuis lag, u herinnerde zich de kliniek in Khanja, die vlak bij uw dorp lag, niet en u had nauwelijks kennis van de omliggende provincies. U had daarenboven geen kennis van het dagelijks leven in Hissarak. U kende geen enkele maand van de Afghaanse kalender, u wist niet hoeveel jerib grond u had, u had geen enkele kennis van de zaai- en oogsttijden en kon geen enkel radiostation opnoemen. Daarnaast kende u de naam van de nabijgelegen legerbasis niet, noch kon u info geven over operaties van het leger die plaatsvonden in Hissarak. U kende voorts geen belangrijke politici of partijen uit Hissarak. En wist niet wie Syed Rahman was, die nochtans vlak voor uw vertrek gearresteerd werd. Tot slot kon u wat betreft uw reisweg nauwelijks plaatsen in Afghanistan benoemen (zie eerste verzoek om internationale bescherming). De bovenstaande kennis is echter kennis die ook verwacht kan worden van iemand die slechts voor enkele maanden in Hissarak verbleef. Er kan dan ook worden besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Hissarak. Hierbij wenst het CGVS te benadrukken dat het uw verblijf in Pakistan niet betwijfeld, maar wel uw terugkeer naar Afghanistan en uw recent verblijf in Hissarak district van de provincie Nangarhar.

Uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming bevestigen overigens nogmaals bovenstaande vaststelling. Zo is het allereerst vreemd dat uw ouders, die in 1979 reeds onder de invasie van de Russen naar Pakistan reisden, in 2015 plots besloten terug te keren naar Afghanistan (CGVS p.5). Uw bewering dat deze beslissing louter te wijten was aan het repressief beleid van Pakistan ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen lijkt een nogal zwak argument om een heel leven van zesendertig jaar achter te laten (CGVS p.5). Zelfs in de hypothese dat het leven in Pakistan te onzeker werd is het volstrekt onaannemelijk dat zij terug naar Hissarak zouden keren waar de situatie in 2015 allesbehalve stabiel te noemen was. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat dit de plaats was waar jullie een huis en grond hadden (CGVS p.6). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Afghaanse terugkeerders uit Pakistan kunnen in Afghanistan immers terecht in vluchtelingenkampen in veiligere gebieden. Als uw ouders al besloten dat hun bestaan in Pakistan te onzeker werd, lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat zij zich op een plaats zouden vestigen waar hun bestaan nog onzekerder zou zijn enkel omdat ze hier nog bezit hadden. In dit kader is het dan ook bijzonder vreemd dat u over die grond die van danig groot belang zou zijn geweest voor jullie nauwelijks kan vertellen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming kon u immers niet eens zeggen hoe groot deze gronden waren. Uw verklaringen over wat er net met die gronden gebeurd was terwijl uw familie in Pakistan verbleef kwamen daarenboven weinig doorleefd over. U gaf dan wel aan dat een boer genaamd N. die gronden beheerde, maar u kon niet verduidelijken welke afspraken uw familie juist met deze boer had (CGVS p.6, 10). Voorts is het bijzonder vreemd dat uw familie die zesendertig jaar in Pakistan leefde en dus op de hoogte moet zijn geweest van de rechten voor Afghaanse vluchtelingen geen gebruik heeft gemaakt van het programma voor vrijwillige terugkeer georganiseerd door de UNHCR (CGVS p.5). Dit programma voorziet een bedrag voor Afghaanse terugkeerders uit Pakistan zodat zij hun leven opnieuw kunnen opbouwen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U gaf ook tijdens uw persoonlijk onderhoud aan op de hoogte te zijn van het bestaan van het vrijwillige terugkeer programma (CGVS p.5). Wanneer u gevraagd werd waarom u geen gebruik maakte van dit programma kwam u niet verder dan de bewering dat uw vader hoofdproblemen had en jullie hem gewoon volgden (CGVS p.5). Het lijkt evenwel weinig waarschijnlijk dat een vader zijn volwassen zonen mee naar Afghanistan neemt zonder dat zij hem er van overtuigen om deel te nemen aan het vrijwillige terugkeer programma dat voor een grote familie een beduidende hoeveelheid financiële middelen kan opleveren. Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat de UNHCR heeft aangegeven dat uw Proof of Registration-card (uw vluchtelingenkaart in Pakistan) nog steeds geldig is en dat er noch bij u noch bij uw naaste familie terugkeerders geregistreerd werden (zie blauwe map). Het is dan ook duidelijk dat u nooit deelnam aan het vrijwillige terugkeerprogramma. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw bewering geen gebruik gemaakt te hebben van dit programma de geloofwaardigheid van uw terugkeer naar Afghanistan nogmaals bevestigt. De ongeloofwaardigheid van uw terugkeer naar Afghanistan wordt verder bevestigd door uw gebrekkige kennis van uw reis van Pakistan naar Hissarak district. Hiernaar gevraagd beschreef u namelijk uitgebreid de weg van Haripur in Pakistan naar Torkham, de grens tussen Pakistan en Afghanistan, maar u kon hierna de weg niet verder beschrijven (CGVS p.10). U kon voorts geen informatie geven over andere terugkeerders in Hissarak (CGVS p.10). Ook over uw persoonlijke ervaring als terugkeerder in Hissarak kon u niet doorleefd vertellen. U kwam immers niet verder dan de verklaring dat jullie beschouwd werden als spionnen van Pakistan zonder deze informatie verder te kunnen concretiseren (CGVS p.8-9).

U werd er namelijk op gewezen dat het voor de taliban niet per se problematisch was dat u in Pakistan verbleef, in tegendeel, voor de taliban zijn bepaalde delen van Pakistan nog steeds een toevluchtsoord of een bron van rekrutering. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u beschuldigd werd van spionage voor Pakistan moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.9).

Gezien bovenstaande argumenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde verblijf in Hissarak. Uw bewering plots wél veel kennis te hebben over Hissarak die uw recente herkomst zou kunnen aantonen komt in dit kader dan ook bijzonder gesolliciteerd en ingestudeerd over (CGVS p.8). Deze bewering blijkt daarenboven wederom niet te kloppen. U gaf namelijk aan dat de meest recente gebeurtenis die u meemaakte in Hissarak district de aanslag op Abdul Khaliq was (CGVS p.8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de aanslag op Abdul Khaliq plaats vond in mei 2014 en dus niet in de periode van uw beweerde verblijf in Hissarak (CGVS p.8). Hierdoor wordt het ingestudeerde karakter van uw kennis over Hissarak dan ook nogmaals aangetoond.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Hissarak verder ondermijnd door uw bijzonder vage verklaringen over de verblijfplaatsen van uw broers. U gaf namelijk aan dat u drie broers heeft die apart van uw familie leven (CGVS p.11). Slechts na herhaaldelijke vragen gaf u aan te vermoeden dat zij in Laki Gul leefden (CGVS p.11). Dat u niet in staat bent de concrete woonplaats van uw broers te geven doet echter de wenkbrauwen fronsen. Zelfs na herhaaldelijke confrontaties met uw gebrekkige informatie hieromtrent bleef u uiterst vaag (CGVS p.11-12). Wanneer u later in het interview gevraagd werd of we bij het nakijken van uw Proof of Registration-card informatie gingen vinden die in strijd was met uw verklaringen gaf u plotseling aan geen garanties te kunnen geven over de informatie betreffende de drie broers die gescheiden leven (CGVS p.12). Dat u zich dermate tracht in te dekken wijst er dan nogmaals op dat u bewust informatie tracht achter te houden betreffende uw broers.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk verbleven te hebben in het district Hissarak gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Hissarak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas dat u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming simpelweg herhaalt werd immers in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds omstandig gemotiveerd. Daar u niet in beroep ging tegen deze appreciatie kan ook besloten worden dat deze appreciatie vaststaat. Ook nadat u tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming uitgebreid geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, haalde u noch nieuwe documenten noch nieuwe verklaringen aan die een ander zicht konden werpen om de eerdere appreciatie van het CGVS (CGVS p.8-9). Hieromtrent wil het CGVS er nog op wijzen dat u wel verwijst naar een kogel in uw been, maar deze verklaring is volledig in strijd met het medisch attest dat u hieromtrent voorlegt (CGVS p.2). In het gedateerde medisch attest van Fedasil is immers sprake van een schot in het hoofd. Dit document kan uw verklaringen overigens alsnog niet staven daar in het document niet wordt omschreven hoe werd vastgesteld dat de wonde aan uw hoofd een schotwond betreft. Bovendien kan uit dit attest niet worden afgeleid dat deze verwonding verband houdt met uw beweerde problemen in Afghanistan waardoor die uw verzoek om internationale bescherming onmogelijk kan staven. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. X). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 19 september 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in het district Hissarak in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS p.3, 4, 5, 6). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U werd er namelijk meermaals op gewezen dat het CGVS geen geloof kon hechten aan uw beweerde verblijf in Hissarak en kreeg ook tijdens de pauze duidelijk tijd om hierover na te denken (CGVS p.6, 7). U werd er daarenboven op gewezen dat België geen Afghanen naar Pakistan repatrieert (CGVS p.12). Ondanks al deze pogingen bleef u vasthouden aan uw beweerde verblijf in Hissarak waaraan gezien bovenstaande argumenten geen geloof aan gehecht kan worden

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. X). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. In dit kader wenst het CGVS op te merken dat de concentratieproblemen die u heeft niet van die aard zijn dat u in geval van terugkeer een verhoogd risico loopt op vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De twee medische attesten die u voorlegt werden immers reeds besproken. Uw PoR-card, de foto's van in Pakistan en een van de twee enveloppes die afkomstig is uit Pakistan bewijzen hoogstens uw verblijf in Pakistan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De andere enveloppe bewijst hoogstens dat u iemand kent in Jalalabad en kan geenszins uw herkomst uit Hissarak aantonen. De brief van uw advocaat betreft verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar biedt geen ander perspectief op uw ongeloofwaardig recent verblijf in Hissarak district.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in drie middelen de schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag;
- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3 van het EVRM;
- de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering";
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het gelijkheidsbeginsel.

In het eerste middel bespreekt verzoeker het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe op zijn zaak. Hij voert aan dat hij vreest om gemarginaliseerd te worden in Afghanistan omwille van zijn lang verblijf in Pakistan en dat hij vervolging vreest door de taliban.

In een tweede middel licht verzoeker toe als volgt:

"Verweerster stelt dat de medische stukken van verzoeker bijzonder gedateerd zijn.

Verzoeker meent dat verweerster het over het hoofd gezien dat hij na zijn eerste asielaanvraag niet meer in een opvang centrum woonde. Verzoeker had geen toegang tot een psycholoog.

Verzoeker heeft wel toegang tot een psycholoog omdat hij nu in een asielcentrum verblijft.

Verzoeker meent dat hij eveneens stukken mbt zijn mentale toestand vanuit Afghanistan voorgelegd heeft.

Uit de stukken en uit de houding en gespreken van verzoeker duidelijk blijkt dat hij met zware mentale problemen kampt.

Ter staving van zijn mentale problemen wenst hij te verwijzen naar de recente medische stukken, (stuk 2) Verweerster stelt dat verzoeker nagelaten heeft om aan zijn samenwerkingsplicht te voldoen. Verzoeker wordt geacht vanaf begin van de procedure zijn volle medewerking te verlenen.

Hieruit blijkt dat verweerster vanaf meet af aan vooringenomen was en deze vrees van verzoeker niet op een objectieve wijze beoordeeld heeft, verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van 25 februari 2009 van de Raad van State waar de Raad een beslissing van de Vaste Beroepscommissie (VBC) wegens de verkeerde toepassing van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' ofwel 'bedrog vernietigt alles' vernietigde.

Volgens de vaste rechtspraak vóór 25 februari 2009 was het zo dat wanneer men fraude of bedrog had gepleegd tijdens zijn asielprocedure, men niet meer nuttig in beroep kon gaan tegen een beslissing. Bijvoorbeeld iemand die een vals document gebruikt of liegt tijdens zijn interview bij het CGVS kon hiertegen niet met succes in beroep gaan. De redenering was dat men geen rechtmatig belang had om de weigeringsbeslissing aan te vechten omdat men de asielinstanties had misleid.

Dit was zelfs zo dat wanneer men slechts over één onderdeel van het asielrelaas gelogen had of bedrog had gepleegd.

Volgens het recente arrest van de Raad van State strekt fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet uit tot alle elementen van de asielaanvraag.

http://www.de8.be/downloads/producten/nieuwsbrief/sg_2_009_07.htm

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat: Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door zijn leven in Pakistan en problemen onderweg is hij getraumatiseerd. Het spijt verzoeker dat hij eerder niet de waarheid verteld heeft. Verzoeker meent dat hij nu de waarheid verteld over zijn verblijfsplaatsen.

Verweerster stelt dat er geen geloof gehecht wordt aan verblijf van verzoeker in district Hesrak in Afghanistan. Verzoeker wenst te verwijzen naar een foto van zijn broer met een wapen in Afghanistan, (stuk 3)

Verzoeker meent dat hij geen belang heeft om daarover niet de waarheid te vertellen.

Verzoeker meent dat zijn verblijf in Pakistan voldoende is om aan hem sub beschermingsstatus te verlenen.

Verzoekers verhaal in Afghanistan kan hem helpen om vluchtelingstatus te krijgen.

Verzoekers verblijf in Pakistan kan hem helpen om sub beschermingsstatus te krijgen op basis van art. 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Verzoeker meent dat verweerster geen twijfel heeft over verblijf van verzoeker als Afghaanse vluchteling in Pakistan.

Verweerster heeft twijfel over het terugkeer van verzoeker naar Afghanistan.

Verzoeker meent dat verweerster in die zin nagelaten heeft om aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te tekenen.

Verzoeker vergelijkt zijn situatie met iemand die sub bescherming krijgt op basis van art 15 c van de kwalificatierichtlijn.

Verweerster geeft sub beschermingsstatus aan een asielzoeker van district Hesrak in Afghanistan als ze geen geloof hecht aan de vrees voor vervolging.

Verzoeker meent dat als verweerster geen geloof hecht aan de vrees van vervolging van verzoeker omdat hij volgens verweerster niet teruggekeerd is naar Afghanistan, dan heeft hij wel recht op de sub beschermingsstatus op basis van art 15 b kwalificatierichtlijn.

Waarom?

Omdat er geen twijfel is over zijn verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling.

Verweerster stelt dat de werkelijk streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

Verzoeker meent nogmaals dat over zijn verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling geen twijfel is. Twijfel over een paar maanden verblijf in Afghanistan mag geen vrije brief zijn voor verweerster om aan verzoeker geen sub beschermingsstatus te geven.

Wel een vrije brief om geen vluchtelingenstatus te geven.

Verweerster stelt dat ze niet gelooft dat verzoekers ouders na zoveel jaren verblijf in Pakistan teruggekeerd zijn naar Afghanistan.

Het repressief beleid van de Pakistaanse overheid lijkt nogal een zwak argument voor verweerster.

Verzoeker meent dat in 2018 rond 30.000 Afghaanse vluchtelingen vrijwillig teruggekeerd zijn naar Afghanistan.

Verweerster stelt dat indien ze kan aannemen dat ze teruggekeerd zijn dan zijn ze niet teruggekeerd naar Hisraak. Verzoeker meent dat het niets anders is dan vanzelfsprekend dan een arme Afghaanse vluchteling terugkeert naar zijn geboortedorp.

Waar hij grond en een huis heeft. Belangrijk voor de Pashtounen waar ze hun stam hebben.

Pashtonen willen altijd samen met hun stam wonen. Dit is de enige garantie in Afghanistan op bescherming.

Verweerster stelt dat verzoeker de terugweg naar Afghanistan de weg niet goed kon beschrijven.

Verzoeker meent dat hij tot de torkham de weg goed kon beschrijven. Wat betreft het grondgebied in Afghanistan was verzoeker niet vertrouwd omdat hij nooit in Afghanistan geweest was.

Verzoeker meent dat hij in zijn hoofd geschoten is en hiervoor heeft een medisch attest van Fedasil voorgelegd. Verweerster stelt dat uit dit attest niet omschreven wordt hoe wordt vastgesteld dat dit een schotwonde is. Verzoeker meent dat verweerster nu de kundigheid van een arts van Fedasil in twijfel trekt. Verweerster gebruikt dergelijke argumenten wanneer ze geen zin heeft om iemand internationale bescherming te geven.”

Verzoeker citeert verder nog uit informatie van RDC en ECRE en meent dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

In een derde middel stelt verzoeker vooreerst dat:

“Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker meent dat het rapport van UK Home Office met de titel “treatment van returnees” van toepassing is in zijn situatie. Door verzoeker terug naar een land sturen waar hij zich moeilijk kan aanpassen, waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt België artikel 3 EVRM.”

Verzoeker citeert hierbij uit informatie van UK Home Office, EASO, en CNRR. Verder citeert hij uit informatie van UNHCR over de veiligheidssituatie in Kabul en de grote steden en de situatie van terugkeerders en benadrukt hierbij dat *“in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.”* Verzoeker citeert ook nog uit informatie van Oxfam, RDC en ACLED.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een medisch attest van Dr. J. Newell van 25 september 2019 (stuk 2);
- een *“foto van verzoekers broer in Afghanistan met een wapen”* (stuk 3).

De Raad merkt op dat stuk 2 reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 juni 2020 legt verzoeker volgende documenten neer:

- een kopie van zijn medisch dossier in het opvangcentrum (stuk 1);
- een brief van 25 juni 2020 van dokter R. Beek (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn bijzondere procedurele noden, doch de Raad merkt op dat hij geen nieuwe elementen bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan deze motivering. Het medische attest waar verzoeker naar verwijst (verzoekschrift, stuk 2) werd reeds voorgelegd en beoordeeld door de commissaris-generaal. Deze oordeelde in de bestreden beslissing over dit attest immers terecht dat: *“Voort beschrijft uw psychiater in zijn attest van 25 september 2019 over de consultaties die jullie hadden in 2016. De therapie die u kort gevolgd heeft drie jaar geleden kan evenwel geen voldoende bewijs vormen van uw huidige mentale gezondheid.”* Uit de door verzoeker neergelegde medische attesten (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 5) kan verder op geen enkele wijze blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming deel te nemen en coherente en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat er bijzondere procedurele noden bestaan in zijn hoofd. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift nog aan dat hij na 2016 geen toegang meer had tot een psycholoog, doch thans wel opnieuw toegang heeft tot een psycholoog omdat hij in een asielcentrum verblijft. Verzoeker legt echter geen recente psychologische attesten neer die van die aard zijn om voorgaande vaststelling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Bovendien wees de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel bepaalde steunmaatregelen werden verleend: *“Hoe dan ook werd uw vraag om een duidelijke uitleg en u tijd te geven wanneer u blokkeerde gerespecteerd (CGVS p.3). U gaf tevens aan de nodige medicatie te hebben genomen voor het interview (CGVS p.3). U werd ook meermaals uitgelegd dat u altijd een pauze kon krijgen wanneer u die wou en u maakte hier ook gebruik van (CGVS p.3, 8, 11).”* Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met enige bijzondere procedurele noden die in zijn hoofd zouden bestaan.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker heeft getracht de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming intentioneel te misleiden en thans in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn verblijfplaatsen en asielmotieven. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming immers dat hij was geboren en tot aan zijn vertrek naar België verbleef in het dorp Mohammad Kalay in het district Hissarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan, terwijl hij thans verklaart te zijn geboren en te hebben verbleven in Pakistan en slechts in januari 2015 naar het dorp Mohammad Kalay in het district Hissarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan te zijn teruggekeerd, waar hij vervolgens verbleef tot aan zijn vertrek naar België in augustus of september 2015 (Verklaring volgend verzoek, stuk 17, p. 1). Het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen doet dan ook reeds afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat *in casu* geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

De Raad stelt hierbij vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat, na onderzoek van verzoekers nieuwe verklaringen, hij er nog steeds niet in slaagt om middels overtuigende documenten en verklaringen zijn verblijf van januari 2015 tot augustus of september 2015 in het dorp Mohammad Kalay in het district Hissarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing werd immers op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat (i) verzoekers nieuwe verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen afbreuk doen aan de beoordeling gemaakt in het kader van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming dat (a) hij geen overtuigende documenten neerlegt ter staving van zijn herkomst uit het district Hissarak en (b) zijn kennis over zijn vermeende regio van herkomst in Afghanistan lacunair is, (ii) verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij en zijn familie vanuit Pakistan teruggekeerd zijn naar Afghanistan, gelet op (a) zijn vage en ongeloofwaardige verklaringen inzake de redenen waarom verzoeker en zijn familie zouden terugkeren naar Hissarak, (b) het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie geen gebruik zouden gemaakt hebben van het vrijwillige terugkeerprogramma van UNHCR voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, (c) verzoekers kennis over zijn reisweg vanuit Pakistan naar het district Hissarak lacunair is en (d) hij geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen kon afleggen over zijn persoonlijke ervaringen als terugkeerder naar het district Hissarak, (iii) verzoekers kennis over het district Hissarak bovendien ingestudeerd overkomt, nu hij verklaarde dat hij in het district Hissarak verbleef ten tijde van de aanslag op Abdul Khaliq die echter volgens de beschikbare informatie plaatsvond in mei 2014, toen verzoeker volgens zijn verklaringen nog in Pakistan verbleef, (iv) verzoeker vage verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van zijn broers, waaruit kan worden afgeleid dat hij bewust informatie trachtte achter te houden betreffende zijn broers.

Verzoeker tracht de vaststellingen in de bestreden beslissing te minimaliseren door aan te voeren dat hij laaggeschoold is en getraumatiseerd door zijn leven in Pakistan en de gebeurtenissen onderweg. De Raad merkt vooreerst op dat ook van een ongeschoold persoon kan worden verwacht deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn leefwereld en beweerd regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Bovendien wijst de Raad er andermaal op dat uit de door verzoeker neergelegde attesten (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nrs. 5 en 6) niet kan blijken dat zijn cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers laaggeschooldheid en mentale gezondheidstoestand niet kan overtuigen als verschoningsgrond van zijn ontoereikende kennis en vage verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden en zijn terugkeer naar en verblijf in het district Hissarak.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het niet meer dan vanzelfsprekend is dat een arme Afghaanse vluchteling terugkeert vanuit Pakistan naar zijn regio van herkomst waar hij grond en huizen bezit en dat hij als Pashtoun wil wonen waar hij zijn stam heeft, gezien dit een garantie vormt voor bescherming, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die op zich niet volstaat om afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat: *“Zo is het allereerst vreemd dat uw ouders, die in 1979 reeds onder de invasie van de Russen naar Pakistan reisden, in 2015 plots besloten terug te keren naar Afghanistan (CGVS p.5). Uw bewering dat deze beslissing louter te wijten was aan het repressief beleid van Pakistan ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen lijkt een nogal zwak argument om een heel leven van zesendertig jaar achter te laten (CGVS p.5). Zelfs in de hypothese dat het leven in Pakistan te onzeker werd is het volstrekt onaannemelijk dat zij terug naar Hissarak zouden keren waar de situatie in 2015 allesbehalve stabiel te noemen was. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat dit de plaats was waar jullie een huis en grond hadden (CGVS p.6). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Afghaanse terugkeerders uit Pakistan kunnen in Afghanistan immers terecht in vluchtelingenkampen in veiligere gebieden. Als uw ouders al besloten dat hun bestaan in Pakistan te onzeker werd, lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat zij zich op een plaats zouden vestigen waar hun bestaan nog onzekerder zou zijn enkel omdat ze hier nog bezit hadden. In dit kader is het dan ook bijzonder vreemd dat u over die grond die van danig groot belang zou zijn geweest voor jullie nauwelijks kan vertellen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming kon u immers niet eens zeggen hoe groot deze gronden waren. Uw verklaringen over wat er net met die gronden gebeurd was terwijl uw familie in Pakistan verbleef kwamen daarenboven weinig doorleefd over. U gaf dan wel aan dat een boer genaamd N. die gronden beheerde, maar u kon niet verduidelijken welke afspraken uw familie juist met deze boer had (CGVS p.6, 10).”* Verzoekers verklaringen over de beslissing van zijn familie om terug te keren naar het district Hissarak zijn aldus niet geloofwaardig.

De Raad merkt verder op dat verzoekers verweer dat hij nog nooit in Afghanistan is geweest en niet vertrouwd is met het Afghaanse grondgebied, geen afdoende verschoning biedt voor de vastgestelde onwetendheid met betrekking tot zijn reisweg vanaf de grens met Pakistan naar het district Hissarak. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan, *quod non in casu*.

Waar het verzoekschrift een foto toevoegt van “*zijn broer met een wapen in Afghanistan*” (verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat uit de foto geenszins kan blijken waar, wanneer en onder welke omstandigheid deze foto werd genomen, noch kan worden opgemaakt of het daadwerkelijk een foto van verzoekers broer betreft. Mede gelet op de vaststelling dat privéfoto's, door inscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, kan deze foto geen bewijs vormen van verzoekers herkomst uit het district Hissarak noch van de door verzoeker aangehaalde problemen aldaar. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen overtuigende stukken neerlegt ter staving van zijn verblijf in het district Hissarak blijft dan ook overeind.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat uw vorige verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk geweigerd werden om dat er geen geloof gehecht werd aan uw recente herkomst uit Hissarak district van de provincie Nangarhar van Afghanistan. U tekende hierbij nooit beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waardoor besloten kan worden dat de eerdere appreciatie van het CGVS vast staat. Dat u heden verklaart geboren te zijn in Pakistan en slechts zeven of acht maanden in Hissarak woonde zou mogelijks een reden kunnen vormen waarom uw verklaringen betreffende uw verblijf in Hissarak niet konden overtuigen. Toch kon het CGVS vaststellen dat het merendeel van de argumenten die gebruikt werden om uw recente herkomst uit Hissarak te betwijfelen ook stand houden bij uw gewijzigde verklaringen. Bij de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd immers vastgesteld dat u geen enkel geloofwaardig stuk neerlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen zoals schooldocumenten, foto's van uw regio. Tot op heden bent u er nog steeds niet in geslaagd uw verblijf in Hissarak district met enig geloofwaardig document te staven. U slaagde er nochtans wel in uw verblijf in het vluchtelingenkamp Haripur in Pakistan te staven met de nodige foto's. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk uitgelegd dat u ook wat betreft uw verblijf in Hissarak dergelijke bewijsstukken dient voor te leggen en u gaf aan die documenten voor 3 oktober 2019 aan het CGVS te bezorgen (CGVS p.7-8). Even later in het interview gaf u echter plots aan dergelijke documenten niet te kunnen voorleggen aangezien die allemaal verbrand werden (CGVS p.9). Aangezien u eerder in het interview beweerde wel over dergelijke documenten te beschikken is uw plotse bewering dat al deze documenten verbrand werden dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Het CGVS heeft na uw persoonlijk onderhoud geen nieuwe documenten ontvangen die uw herkomst uit Hissarak alsnog kunnen staven. Voorts werd uw recente herkomst uit Hissarak district in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming tevens ongeloofwaardig geacht omdat uw geografische kennis hieromtrent bijzonder gering was. U kon toen namelijk niet zeggen in welk dorp het districtshuis lag, u herinnerde zich de kliniek in Khanja, die vlak bij uw dorp lag, niet en u had nauwelijks kennis van de omliggende provincies. U had daarenboven geen kennis van het dagelijks leven in Hissarak. U kende geen enkele maand van de Afghaanse kalender, u wist niet hoeveel jerib grond u had, u had geen enkele kennis van de zaai- en oogsttijden en kon geen enkel radiostation opnoemen. Daarnaast kende u de naam van de nabijgelegen legerbasis niet, noch kon u info geven over operaties van het leger die plaatsvonden in Hissarak. U kende voorts geen belangrijke politici of partijen uit Hissarak. En wist niet wie Syed Rahman was, die nochtans vlak voor uw vertrek gearresteerd werd. Tot slot kon u wat betreft uw reisweg nauwelijks plaatsen in Afghanistan benoemen (zie eerste verzoek om internationale bescherming). De bovenstaande kennis is echter kennis die ook verwacht kan worden van iemand die slechts voor enkele maanden in Hissarak verbleef. Er kan dan ook worden besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Hissarak. Hierbij wenst het CGVS te benadrukken dat het uw verblijf in Pakistan niet betwijfeld, maar wel uw terugkeer naar Afghanistan en uw recent verblijf in Hissarak district van de provincie Nangarhar.

Uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming bevestigen overigens nogmaals bovenstaande vaststelling. Zo is het allereerst vreemd dat uw ouders, die in 1979 reeds onder de invasie van de Russen naar Pakistan reisden, in 2015 plots besloten terug te keren naar Afghanistan (CGVS p.5).

Uw bewering dat deze beslissing louter te wijten was aan het repressief beleid van Pakistan ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen lijkt een nogal zwak argument om een heel leven van zesendertig jaar achter te laten (CGVS p.5).

Zelfs in de hypothese dat het leven in Pakistan te onzeker werd is het volstrekt onaannemelijk dat zij terug naar Hissarak zouden keren waar de situatie in 2015 allesbehalve stabiel te noemen was. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat dit de plaats was waar jullie een huis en grond hadden (CGVS p.6). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Afghaanse terugkeerders uit Pakistan kunnen in Afghanistan immers terecht in vluchtelingenkampen in veiligere gebieden. Als uw ouders al besloten dat hun bestaan in Pakistan te onzeker werd, lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat zij zich op een plaats zouden vestigen waar hun bestaan nog onzekerder zou zijn enkel omdat ze hier nog bezit hadden. In dit kader is het dan ook bijzonder vreemd dat u over die grond die van danig groot belang zou zijn geweest voor jullie nauwelijks kan vertellen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming kon u immers niet eens zeggen hoe groot deze gronden waren. Uw verklaringen over wat er net met die gronden gebeurd was terwijl uw familie in Pakistan verbleef kwamen daarenboven weinig doorleefd over. U gaf dan wel aan dat een boer genaamd N. die gronden beheerde, maar u kon niet verduidelijken welke afspraken uw familie juist met deze boer had (CGVS p.6, 10). Voorts is het bijzonder vreemd dat uw familie die zesendertig jaar in Pakistan leefde en dus op de hoogte moet zijn geweest van de rechten voor Afghaanse vluchtelingen geen gebruik heeft gemaakt van het programma voor vrijwillige terugkeer georganiseerd door de UNHCR (CGVS p.5). Dit programma voorziet een bedrag voor Afghaanse terugkeerders uit Pakistan zodat zij hun leven opnieuw kunnen opbouwen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U gaf ook tijdens uw persoonlijk onderhoud aan op de hoogte te zijn van het bestaan van het vrijwillige terugkeer programma (CGVS p.5). Wanneer u gevraagd werd waarom u geen gebruik maakte van dit programma kwam u niet verder dan de bewering dat uw vader hoofdproblemen had en jullie hem gewoon volgden (CGVS p.5). Het lijkt evenwel weinig waarschijnlijk dat een vader zijn volwassen zonen mee naar Afghanistan neemt zonder dat zij hem er van overtuigen om deel te nemen aan het vrijwillige terugkeer programma dat voor een grote familie een beduidende hoeveelheid financiële middelen kan opleveren. Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat de UNHCR heeft aangegeven dat uw Proof of Registration-card (uw vluchtelingenkaart in Pakistan) nog steeds geldig is en dat er noch bij u noch bij uw naaste familie terugkeerders geregistreerd werden (zie blauwe map). Het is dan ook duidelijk dat u nooit deelnam aan het vrijwillige terugkeerprogramma. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw bewering geen gebruik gemaakt te hebben van dit programma de geloofwaardigheid van uw terugkeer naar Afghanistan nogmaals bevestigt. De ongeloofwaardigheid van uw terugkeer naar Afghanistan wordt verder bevestigd door uw gebrekkige kennis van uw reis van Pakistan naar Hissarak district. Hiernaar gevraagd beschreef u namelijk uitgebreid de weg van Haripur in Pakistan naar Torkham, de grens tussen Pakistan en Afghanistan, maar u kon hierna de weg niet verder beschrijven (CGVS p.10). U kon voorts geen informatie geven over andere terugkeerders in Hissarak (CGVS p.10). Ook over uw persoonlijke ervaring als terugkeerder in Hissarak kon u niet doorleefd vertellen. U kwam immers niet verder dan de verklaring dat jullie beschouwd werden als spionnen van Pakistan zonder deze informatie verder te kunnen concretiseren (CGVS p.8-9). U werd er namelijk op gewezen dat het voor de taliban niet per se problematisch was dat u in Pakistan verbleef, in tegendeel, voor de taliban zijn bepaalde delen van Pakistan nog steeds een toevluchtsoord of een bron van rekrutering. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u beschuldigd werd van spionage voor Pakistan moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.9).

Gezien bovenstaande argumenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde verblijf in Hissarak. Uw bewering plots wél veel kennis te hebben over Hissarak die uw recente herkomst zou kunnen aantonen komt in dit kader dan ook bijzonder gesolliciteerd en ingestudeerd over (CGVS p.8). Deze bewering blijkt daarenboven wederom niet te kloppen. U gaf namelijk aan dat de meest recente gebeurtenis die u meemaakte in Hissarak district de aanslag op Abdul Khaliq was (CGVS p.8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de aanslag op Abdul Khaliq plaats vond in mei 2014 en dus niet in de periode van uw beweerde verblijf in Hissarak (CGVS p.8). Hierdoor wordt het ingestudeerde karakter van uw kennis over Hissarak dan ook nogmaals aangetoond.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Hissarak verder ondermijnd door uw bijzonder vage verklaringen over de verblijfplaatsen van uw broers. U gaf namelijk aan dat u drie broers heeft die apart van uw familie leven (CGVS p.11). Slechts na herhaaldelijke vragen gaf u aan te vermoeden dat zij in Laki Gul leefden (CGVS p.11). Dat u niet in staat bent de concrete woonplaats van uw broers te geven doet echter de wenkbrauwen fronsen. Zelfs na herhaaldelijke confrontaties met uw gebrekkige informatie hieromtrent bleef u uiterst vaag (CGVS p.11-12).

Wanneer u later in het interview gevraagd werd of we bij het nakijken van uw Proof of Registration-card informatie gingen vinden die in strijd was met uw verklaringen gaf u plotseling aan geen garanties te kunnen geven over de informatie betreffende de drie broers die gescheiden leven (CGVS p.12). Dat u zich dermate tracht in te dekken wijst er dan nogmaals op dat u bewust informatie tracht achter te houden betreffende uw broers."

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek naar België verbleven heeft in het dorp Mohammad Kalay in het district Hissarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Bovendien merkte de bestreden beslissing terecht op dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban, die hij in het kader van zijn vierde en huidige verzoek om internationale bescherming herhaalt, ongeloofwaardig zijn. Verzoeker diende geen beroep in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch tegen de beslissingen in het kader van zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming, zodat de beoordeling die hierin werd gemaakt vaststaat, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen dergelijke elementen voorlegt. Hierboven werd reeds geoordeeld dat de door verzoeker neergelegde foto van “*zijn broer met een wapen in Afghanistan*” geen afdoende bewijs vormt ter staving van de door hem aangehaalde problemen (zie *supra*). Wat de door verzoeker neergelegde medische attesten betreft van dr. J. Meers en dr. F. Couvreur (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 5) en de kopie van zijn medisch dossier in het opvangcentrum en een brief van 25 juni 2020 van dokter R. Beek (aanvullende nota van 28 juni 2020), waaruit blijkt dat verzoeker een schotwonde heeft aan zijn hoofd, merkt de Raad op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn fysieke en mentale problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Bovendien wijst de Raad er andermaal op dat uit de door verzoeker neergelegde attesten niet kan blijken dat zijn cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals zijn problemen. Het loutere feit dat verzoeker een beroep kan doen op medische verzorging of behandeling in België toont niet aan dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoeker weigert aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn verblijfplaatsen, levensomstandigheden en problemen. Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België, *quod non in casu*. Aldus kan de loutere verwijzing naar verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Pakistan alsook zijn situatie als terugkeerder vanuit Pakistan naar Afghanistan niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood immers *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De in de brief van verzoekers advocaat (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 4) en in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie voor terugkeerders kan aldus niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen evenmin afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De neergelegde Proof of Registration-kaart, foto's van verzoeker uit Pakistan en enveloppes (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nrs. 1-3) kunnen louter verzoekers verblijf in Pakistan staven, hetgeen in bovenstaande niet wordt betwist. Echter vormen deze documenten geen bewijs van verzoekers terugkeer naar en verblijf in het district Hissarak in 2015, integendeel werd hierboven reeds opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar van UNHCR Pakistan niet kan blijken dat verzoeker heeft deelgenomen aan het vrijwillige terugkeerprogramma van UNHCR om naar Afghanistan terug te keren.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn relaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP